

Obisk g. Jožeta Možine

V petek, 1. aprila 2011, so sodelavci Karitas pripravili srečanje s pronicljivim novinarjem, bivšim direktorjem TV Slovenija, g. Jožetom Možino.

G. Jan Mihevc se je v pogovoru dotaknil nekaterih področij slovenske dvajsetletne samostojnosti, ki jih gost zelo dobro pozna; še več: pomaga odstirati resnico, ki pa se skriva precej nazaj: v obdobju, ki je za Slovence izredno boleče, saj je »Slovenec moril Slovenca, brata.«

G. Možina pravi, da je pravzaprav v teh 40-ih letih, kolikor je na svetu, doživel zelo malo – v primerjavi s tistimi, ki so doživljali kalvarijo nacizma, fašizma, komunizma, titoizma ... To je morda res, a njegova odprtost za resnico, za »malega« človeka, za njegovo dobro, ga dela velikega. Njegovi dokumentarci kažejo resničnost, ki si je mnogi ne želijo videti, ki je pravzaprav nočejo videti. Njegov izostren čut za resnico in izreden zgodovinski spomin sta občudovanja vredna in hvaležni smo lahko za take ljudi. Preprost človek, kristjan, brez dlake na jeziku, kaže ogledalo vsem: ne samo zločincem, ki za svoja dejanja pred zemeljskim sodiščem očitno ne bodo odgovarjali, pač pa tudi nam, pravičnikom sodobnega časa, ki se gremo politiko s figo v žepu. In zato je tako, kot pač je: na volitvah zmagujejo stranke, ki s krščanstvom nimajo ničesar skupnega, in tiste, ki so preoblečene v volčja oblačila. Navadni (krščanski!) volivci pa jih ne prepoznamo. Slovenski sodobni kristjan je politično mrtev tudi zaradi »krščanskih« politikov, ki so poleg nesposobnosti tudi zelo dovzetni za dobrine tega sveta. Žal. In to na ravni države in na lokalni ravni.

Zanimivo je, da novinar ni spregovoril o pritiskih, ki jih je doživljal, ko je s sodelavci snemal nagrajen in zelo odmeven dokumentarec *Zamolčani – moč preživetja* (ali *Zločin, ki ne zastara*). Opozoril pa je na našo odgovornost, ki jo imamo kot gledalci nacionalne televizije, da povemo, kaj nam ni všeč in zakaj. Ne pa da še mi gledamo najbolj cenene tuje nadaljevanke na komercialnih televizijah ali pa razne resničnostne šove. In tako smo pri kulturi sodobnega Slovenca, Evropejca, ki so mu pomembni egiptovski lonci mesa in užitka, vse ostalo pa ga ne briga. Usoda takih ljudi in civilizacij pa je jasna in neizprosna: propadle so.

Na drugi strani sveta pa imamo ljudi, tudi Slovence, ki jih lahko pišemo z veliko začetnico: misijonarji, ki delajo v nemogočih razmerah za bolne in nepismene, revne, a mnogokrat srečnejše, predvsem pa zelo hvaležne Malgaše, Etiopce, Urugvajce ... Tudi te ljudi Možina v svojih dokumentarcih prijazno pusti, da iz njih spregovori Življenje.

Srečanje s takim človekom poslušalca obogati in mu vliva upanje, da so še ljudje v tej naši domovini, ki jim je kaj za našo samostojno državo, ki si prizadevajo za poštenost, resnico in pokončnost. Vsega tega v Sloveniji krvavo primanjkuje ali pa je skrito. Zato »kapo dol« ljudem, ki se upajo izpostaviti in zastaviti svojo besedo in dejanja. In opogumiti tudi tiste, ki tega koraka (še) ne zmorejo.

Hvala vsem, ki ste srečanje organizirali.

Pa še dobronamerna pripomba: mislim, da ura srečanja ni bila dobro izbrana, saj je moral gost (in nekaj publike) čakati kar dvajset minut zaradi ljudi, ki s(m)o bili pri večerni maši. Če bi bili malo prožnejši (tudi v cerkvi), bi ne škodilo.

LjuT